

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/126/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8515205184
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8515205184.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu spore žalobcu: EOS KSI Česká republika, s.r.o., so sídlom Novodvorská 994/138, Braník, 142 00 Praha 4, Česká republika, IČO: 25 117 483, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: X. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX, XXX XX X., právne zastúpený: JUDr. Marta Konkolová, advokátka, so sídlom Jarmočná 79, 064 01 Stará Ľubovňa, o zaplatenie 188.693,77 Kč s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 3C/287/2015 -174 zo dňa 24.06.2019 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že I. žalobu v časti povinnosti zaplatiť žalobcovi istinu 188.693,77 Kč a úroku z omeškania za mietol. II. Priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % s tým, že ich výšku určí súd samostatným uznesením po právoplatnosti vo veci samej.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 39, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 53 ods. 1, ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka; § 1 ods. 1, § 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch; § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 Z.z. zákona o bankách.

3. Uviedol, že žalovaný a právny predchodca žalobcu uzatvorili dňa 22.11.2007 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobcovi zo strany práv. predchodcu žalobcu poskytnutý úver vo výške 200.000,- Kč a ten sa z neho zaviazal platiť úroky vo výške 14,10 % ročne, zaplatiť cenu za prijatie, posúdenie a vyhodnotenie žiadosti o úver vo výške 1.600,- Kč, cenu za správu a vedenie úverového účtu po 49,- Kč za každý začatý kalendárny mesiac, RPMN bola určená vo výške 15,64 %, úver sa zaviazal žalovaný splácať v splátkach po 4.137,- Kč vždy k 11. dňu každého kalendárneho mesiaca. V zmysle časti I bodu 6. zmluvy o úvere prvá splátka úveru mala byť zaplatená dňa 11.12.2007, pri vyčerpaní úveru v plnej výške ku dňu 22.11.2007 a pri dodržaní podmienok splácania mala byť posledná splátka vo výške 4.088,- zaplatená dňa 11.11.2013, ktorý bol dňom konečnej splatnosti úveru, teda celkový počet splátok predstavoval 72 splátok. Súčasťou zmluvy o úvere boli všeobecné obchodné podmienky právneho predchodcu žalobcu; uzatvorením zmluvy o úvere pristúpil žalovaný zároveň k poisteniu podľa bodu 17. časti I zmluvy o úvere. V bode 13. časti I zmluvy o úvere bolo upravené právo právneho predchodcu žalobcu žiadať zaplatenie celého zostatku úveru s príslušenstvom v prípade, ak by bol

žalovaný v omeškaní so zaplatením jednej splátky úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace alebo v omeškaní so splatením viac než dvoch splátok v dohodnutej lehote. Žalovaný nedodrжал svoje zmluvné záväzky a prestal poskytnutý úver riadne a včas splácať, pričom ku dňu 06.07.2008 bol v omeškaní s úhradou sumy 16.548,- Kč, pričom podľa predloženého prehľadu obrátov na úverovom účte na splátkach samotného úveru v tom čase dlhoval 12.411,- Kč, čo sa rovnalo trom nezaplateným splátkam po 4.137,- Kč. Právny predchodca žalobcu ho podaním zo dňa 09.07.2008 vyzval na zaplatenie uvedenej pohľadávky najneskôr do 10.8.2008 s tým, že ak v uvedenej lehote pohľadávka nebude zaplatená, stane sa splatným celý zostatok úveru s príslušenstvom dňom nasledujúcim po márnom uplynutí uvedenej lehoty. Žalovaný vyššie uvedenú dlžnú sumu v určenej lehote nezaplatil.

4. Následne zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 24.11.2009 postúpil pôvodný veriteľ pohľadávku zo zmluvy o úvere vrátane jej príslušenstva žalobcovi. V oznámení o postúpení pohľadávky zo dňa 10.12.2009 adresovanom žalovanému bolo uvedené, že ku dňu účinnosti postúpenia pohľadávky (1.12.2009 - čl. II. bod 1. zmluvy o postúpení pohľadávok) bol dlh vo výške 188.693,77 Kč, a to vrátane príslušenstva. Žalobca však v žalobe uviedol, že ku dňu postúpenia pohľadávky predstavuje nedoplatok z predčasne ukončenej zmluvy sumu vo výške 226.891,- Kč, z čoho je istina vo výške 194.504,29 Kč a splatný úrok vo výške 32.386,- Kč (tak ako bolo uvedené v prílohe č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, pričom podľa tejto prílohy išlo o vyčíslenie úroku z omeškania). Žalovaný po zosplatnení dlžnej sumy a pred oznámením o postúpení pohľadávky uhradil právnenému predchodcovi žalobcu spolu sumu 33.096,- Kč, po postúpení pohľadávky žalovaný uhradil žalobcovi spolu sumu 38.170,23 Kč. V tomto konaní žalobca požadoval zaplatenie istiny vo výške 188.693,77 Kč a úrokov z omeškania.

5. Poznamenal, že išlo o konanie s cudzím prvkom, keďže sídlo žalobcu bolo v Českej republike a bydlisko žalovaného bolo na území Slovenskej republiky. Pri voľbe rozhodného práva prvoinštančný súd vychádzal z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17Co/61/2017 zo dňa 23.01.2018. Poukázal na svoje skoršie rozhodnutia a ustálil, že dojednanie o rozhodnom práve zakotvené vo všeobecných podmienkach nemožno považovať za platné, ak takáto podmienka nebola dojednaná individuálne v konkrétnej úverovej zmluve, čo malo za následok, že na vec je potrebné aplikovať právny poriadok Slovenskej republiky s ohľadom na čl. 5 ods. 3 Rímskeho dohovoru, v zmysle ktorého pri absencii voľby rozhodného práva sa zmluva spravuje právnym poriadkom štátu obvyklého pobytu spotrebiteľa, t.j. žalovaného. Všeobecné obchodné podmienky by mali predovšetkým obsahovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru, voľbu rozhodného práva v zmysle Rímskeho dohovoru možno nepochybné dať na úroveň dojednaní o rozhodcovskej doložke, resp. zmluvnej pokute. Išlo o dôležité dojednanie s ďalekosiahlymi následkami pre spotrebiteľa, ktorému bol prvoinštančný súd povinný poskytnúť ochranu ex offio. V predmetnom spore bola voľba práva dohodnutá v čl. 29 VOP ale nie v úverovej zmluve a preto s poukazom na skôr citované rozhodnutie krajského súdu bolo také dojednanie neplatné. Vzhľadom k neplatnosti dojednaného zmluvného ustanovenia o rozhodnom práve sa súd prvej inštancie riadil právnym poriadkom Slovenskej republiky.

6. Súd prvej inštancie posudzoval žalobcov nárok v zmysle slovenskej právnej úpravy bankového zákona, ktorý špecifikuje podmienky, za ktorých mohla byť pohľadávka banky postúpená a ktorá sa značne líši od českej právnej úpravy. Nakoľko v tomto konaní postúpenie pohľadávky nebolo riadne preukázané, mal za to, že k postúpeniu vôbec nedošlo čo zakladá neplatnosť tohto postúpenia. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017, podľa ktorého „podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).“ Uviedol, že žalobca síce disponoval výzvou s oznámením o zosplatnení úveru, počas celého konania však nepreukázal, že táto výzva bola žalovanému doručená, resp. že sa dostala do jeho dispozičnej sféry. Nakoľko postúpenie na žalobcu bolo v zmysle uvedeného neplatným právnym úkonom, pohľadávka na žalobcu vôbec neprešla a teda v konaní nedisponoval aktívnou vecnou legitímáciou.

7. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie právne ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.). Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovaný bol v spore v plnom rozsahu úspešný a teda žalobca mu bol povinný nahradiť vzniknuté trovy konania vo výške tak, ako o nej rozhodne samostatným uznesením vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že aj napriek skutočnosti, že Krajský súd v Prešove, ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v posudzovanej veci právne uzavreli, že na uvedenú vec bolo potrebné v dôsledku voľby práva aplikovať právny poriadok Českej republiky, súd prvej inštancie svojvoľne a v rozpore s právnym názorom nadriadených súdov uzavrel, že na vec bolo potrebné aplikovať právny poriadok Slovenskej republiky, navyše s nepreskúmateľným odôvodnením a poukazom na to, že Krajský súd v Prešove v odôvodnení svojho rozhodnutia č. k. 21Co/154/2017-122 z 27.11.2018 poukázal aj na odôvodnenie svojho rozhodnutia, ktoré bolo zrušené Najvyšším súdom Slovenskej republiky, a preto súd prvej inštancie vychádzal z odôvodnenia tohto zrušeného rozhodnutia. V dôsledku aplikácie slovenského právneho poriadku na prejednávany prípad prvoinštančný súd de facto zamietol žalobu, nakoľko aplikoval na vec ust. § 92 ods. 8 ZoB, ktoré pri postúpení pohľadávky nebolo potrebné zo strany právneho predchodcu žalobcu rešpektovať. Tým, že súd prvej inštancie nerešpektoval rozhodnutie Najvyššieho súdu a dokonca v tomto prípade vychádzal z právnych záverov, ktoré boli Najvyšším súdom Slovenskej republiky pre nesprávnosť týchto záverov zrušené hrubým spôsobom zasiahol do práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie. Tiež poukázal na to, že súd prvej inštancie vôbec neskúmal skutočnosť, že žalobca v dobrej viere nadobudol pohľadávky dňa 25.08.2009, t. j. takmer 10 rokov pred rozhodnutím súdu. Aj v hypotetickom prípade neplatnosti postúpenia pohľadávky by tak žalobca nadobudol tieto pohľadávky ich vydržaním. Žalobca poukázal aj na nesprávne právne posúdenie rozhodného práva v prípade absencie voľby zo strany súdu prvej inštancie, že na vec bolo potrebné aplikovať právny poriadok Slovenskej republiky - a to s poukazom na čl. 5 ods. 3 Rímskeho dohovoru. Súd prvej inštancie sa v tejto súvislosti vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že čl. 5 ods. 3 Rímskeho dohovoru bol aplikovateľný len na zmluvy, ktoré boli uzavreté za okolností uvedených v odseku 2, t. j. ak uzavretiu zmluvy predchádzala osobitná ponuka alebo reklama v štáte obvyklého pobytu spotrebiteľa a spotrebiteľ podnikol v tomto štáte všetky kroky potrebné z jeho strany na uzavretie zmluvy, alebo ak druhý účastník zmluvy alebo jeho zástupca prevzal v tomto štáte objednávku spotrebiteľa, alebo ak ide o kúpnu zmluvu a spotrebiteľ cestoval z tohto štátu do iného štátu a tam zadal objednávku, za predpokladu, že cestu spotrebiteľovi zabezpečil predávajúci s cieľom podniknúť spotrebiteľa, aby si tovar kúpil. Zmluvné strany sa v súdnom prípade výslovne dohodli, že sa ich zmluvný vzťah bude spravovať právnym poriadkom Českej republiky. Žalobca zároveň uviedol, že aj v prípade absencie tejto voľby by bol súd v súlade s čl. 4 Rímskeho dohovoru povinný aplikovať na vec právny poriadok Českej republiky. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 C.s.p. v spojení s ust. § 390 písm. a) a b) C.s.p. ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu a žalobcovi prizná voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Zároveň vyčíslil trovy odvolacieho konania vo výške 296,57 Eur.

9. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Poukázal na skutočnosť, že pri určovaní rozhodného práva Najvyšší súd Slovenskej republiky aplikoval Kapitulu II. článku 3 bodu 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 - právny predpis, ktorý sa na daný právny vzťah nevzťahoval a ani vzťahovať nemohol. Strany sporu uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere dňa 22.11.2007, no čl. 28 Nariadenia stanovoval: „Toto nariadenie sa vzťahuje na zmluvy uzavreté po 17. decembri 2009. Navyše dovolací súd riešil výlučne výklad ust. § 262 ods. 4 zákona č. 513/1991 Sb. a nie prípadnú (ne)platnosť voľby rozhodného práva. Základnou podmienkou pre vydržanie bola dobromyseľnosť vo vzťahu k všetkým okolnostiam. Vzhľadom na jasné znenie § 92 ods. 7 zákona o bankách účinného v čase uzatvorenia zmluvy, by išlo bezpochyby o neospravedlivo právny omyl, ktorý k vydržaniu viesť nemohol. Namietal, že právny predchodca žalobcu absolútne nedostatočne posúdil celkovú sociálno-ekonomickú situáciu žalovaného a to predovšetkým vo vzťahu k výdavkovej stránke, kedy vôbec nezisťoval žiadne výdavky žalovaného. Rovnako tak namietal, že poskytovať peniaze za odplatu osobám v tiesni, ktoré zjavne nedokážu úver splatiť, za účelom dosiahnutia zisku bolo v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a bolo konaním v rozpore s dobrými mravmi. Napriek týmto skutočnostiam právny predchodca úver žalovanému aj s ohľadom na vysokú výšku splátky poskytol aj keď si musel byť vedomý, že žalovaný nebude môcť tento úver splácať. Preto sa zmluva javila ako absolútne neplatná z titulu rozporu s dobrými mravmi. Možno tak hovoriť o bezdôvodnom obohatení, ku ktorému došlo v čase vyplatenia finančných prostriedkov žalovanému dňa 22.11.2007. Z toho vyplýva, že nárok žalobcu bol premlčaný aj v 4-ročnej dobe, v dôsledku čoho vzniesli námietku premlčania. Navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a zaviazat žalobcu k náhrade trov odvolacieho konania.

10. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že zotrváva na podanom odvolaní.

11. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý zotrval na svojom vyjadrení k odvolaniu.

12. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 09.12.2020 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať, nemusí byť pritom daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

14. Odvolací súd sa plne stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie čo do zistenia nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby vo veci. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína význam všeobecných obchodných podmienok citujúc Ústavný súd Českej republiky: „V praxi se zásada poctivosti projevuje mimo jiné tím, že text spotřebitelské smlouvy, obzvláště jedná-li se o smlouvu formulárovou, má být pro průměrného spotřebitele dostatečně čitelný, přehledný a logicky uspořádaný. Například smluvní ujednání musí mít dostatečnou velikost písma, nesmějí být ve výrazné menší velikosti, než okolní text, nesmějí být umístěna v oddílech, které vzbuzují dojem nepodstatného charakteru. Uvedená zásada poctivosti dopadá i na aplikaci všeobecných obchodních podmínek. I ve spotřebitelských smlouvách je možno všeobecné obchodní podmínky uplatnit, nicméně taková aplikace má nejen uvedená formální omezení, nýbrž i omezení obsahová. Je třeba zdůraznit, že obchodní podmínky ve spotřebitelských smlouvách na rozdíl třeba od obchodních smluv mají sloužit především k tomu, aby nebylo nezbytné do každé smlouvy prepisovat ujednání technického a vysvětlujícího charakteru. Naopak nesmějí sloužit k tomu, aby do nich v často nepřehledné, složité formulované a malým písmem psané formě skryl dodavatel ujednání, která jsou pro spotřebitele nevýhodná a o kterých předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou (například rozhodčí doložka nebo ujednání o smluvní pokutě). Pokud tak i přesto dodavatel učiní, nepočíná si v právním vztahu poctivě a takovému jednání nelze priznat právní ochranu. V této souvislosti Ústavní soud upozorňuje na to, že nelze závěry Ústavního soudu interpretovat jako a priori vyloučení (příkladmo) jmenovaných podstatných ujednání ze spotřebitelských smluv obecně, nýbrž zejména jako omezení jejich uplatnění v tzv. všeobecných obchodních podmínkách. Ústavní soud nyní odhlíží od skutečnosti, že fakticky je smluvní svoboda spotřebitele při určování, které ujednání bude uvedeno ve smlouvě a které ve všeobecných podmínkách, pouze zdánlivá, neboť obě listiny ve formulárové podobě připravuje dodavatel a s ohledem na nepoměr ve vyjednávací síle dodavatele a spotřebitele je na první pohled patrné, že se spotřebitel jen stěží může domoci změny předem připravených smluvních ujednání.“ (porov. náleží Ústavního soudu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3512/11 zo dňa 11. 11. 2013). Z uvedeného vyplýva funkcia všeobecných obchodných podmienok, ktoré by mali obsahovať predovšetkým dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru. Voľbu rozhodného práva v zmysle Rímskeho dohovoru možno nepochybné dať na roveň dojednania o rozhodcovskej doložke, resp. zmluvnej pokute. Je dôležitým dojednaním, ktoré má ďalekosiahle následky pre spotrebiteľa, ktorému je súd povinný poskytnúť ochranu ex off. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že nie je správny záver o platnosti dojednania rozhodného práva Českej republiky uvedeného vo všeobecných obchodných podmienkach. Teda dojednanie o rozhodnom práve zakotvené vo všeobecných obchodných podmienkach nemožno považovať za platné, čo má za následok, že na vec je potrebné aplikovať právny poriadok Slovenskej republiky, a to s ohľadom na čl. 5 ods. 3 Rímskeho dohovoru, v zmysle ktorého pri absencii voľby rozhodného práva sa zmluva spravuje právnym poriadkom štátu obvyklého pobytu spotrebiteľa, t.j. žalovaného.

15. Odvolací súd konštatuje, že zmluva o úvere uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dňa 22.11.2007 je spotrebiteľskou zmluvou. Právny predchodca žalobcu je podnikateľom a predmet konania sa týka jeho podnikateľskej činnosti. Žalovaný je fyzickou osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej ani inej podnikateľskej

činnosti. Z uvedeného vyplýva, že žalovanému je dôvodné priznať postavenie spotrebiteľa (§ 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

16. Odvolací súd nijako nepopiera, že by zmluva o úvere nebola absolútnym obchodom a ani dôvodnosť aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka. Odvolací súd len pripomína, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Popretím úveru ako absolútného obchodu sa nemôže rozumieť stav, ak súd aplikuje ustanovenie § 54 Občianskeho zákonníka, ktoré má svoj obsah a ktorým zákonodarca sledoval dôležitý cieľ v spotrebiteľských zmluvách bez ohľadu na typ zmluvy, teda aj v prípade absolútnych obchodov (absolútne obchody sú vzťahy regulované Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy). Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by z pôsobnosti ustanovenia § 54 Občianskeho zákonníka boli vylúčené niektoré typy spotrebiteľských zmlúv. Teda ustanovenie § 54 Občianskeho zákonníka reguluje aj absolútne obchody. Ustanovenie § 54 Občianskeho zákonníka je ustanovením *lex specialis* s dopadom na všetky spotrebiteľské zmluvy, a teda aj na odložené platby v spotrebiteľských vzťahoch vrátane úverov. Odvolací súd sa domnieva, že ak by z pôsobnosti ustanovenia § 54 Občianskeho zákonníka mali byť vyňaté niektoré typy spotrebiteľských zmlúv, zákonodarca by to explicitne upravil. To platí aj na zmluvné typy upravené v Obchodnom zákonníku. Presadzovanie obchodného práva na inštitúty upravené v kódexe o občianskych právach len s poukazom na argumentáciu o úveroch ako absolútnych obchodoch je argumentačne zjednodušené. Ustanovenie § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka predstavuje garanciu pre spotrebiteľa v tom zmysle, že si nemôže zhoršiť svoje zmluvné (a teda i právne) postavenie bez ohľadu na to, aké dojednania sú uvedené v spotrebiteľskej zmluve. Toto zákonné ustanovenie zaručuje prednostnú aplikáciu tých právnych predpisov na spotrebiteľský právny vzťah, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie, práve za účelom princípu zákazu zhoršenia zmluvného postavenia spotrebiteľov v právnom vzťahu s dodávateľom.

17. Odvolací súd konštatuje, že v preskúmvanej veci si zmluvné strany dohodli aplikáciu práva Českej republiky, pričom však táto voľba práva nesmie zbaviť žalovaného ako spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú inak ustanovenia slovenskej úpravy. Uprednostnenie obchodného práva pred ustanoveniami kódexu o občianskych právach má pre spotrebiteľov diametrálne odlišné negatívne následky. Paušálne uprednostnenie obchodnoprávnej úpravy by malo na spotrebiteľov nepriaznivé následky hraničiace až s neprístupnosťou k občianskym právam, ktoré priznáva občianskoprávna úprava na rozdiel od obchodnoprávnej úpravy.

18. Odvolací súd poznamenáva, že aj právna úprava občianskoprávna, (a to aj podľa právneho poriadku Českej republiky) dopadá na obidve strany v súlade s princípom rovnosti, no je citlivejšia, zohľadňuje aspekt informovanosti spotrebiteľa, explicitne priznáva rovnaké práva aj ručiteľovi, garantuje efektívnejšie uplatnenie práva pri plynutí času pri zlom úmysle veriteľa a pod. Nemožno prehliadnúť pritom fakt, že sú to predovšetkým dodávateľia, ktorí uplatňujú veci na súde. Spory vyvolané spotrebiteľmi sú len veľmi zriedkavé, a preto argument o obchodnom práve a rovnosti „pre všetkých“ je objektívne značne relativizovaný. Spotrebiteľia môžu právom očakávať, že zmluvné podmienky koncipované v rámci štandardnej typovej zmluvy ich nezaväzujú, pokiaľ sú vo svojich dôsledkoch nevýhodnejšie oproti právnej úprave podľa Občianskeho zákonníka (princíp právnej istoty, dôvery v objektívne právo). Ide o akúsi jednostrannú kogentnosť ustanovení Občianskeho zákonníka v záujme vyššej ochrany pri štandardných typových zmluvách (porov. Kristián Csach, Štandardné zmluvy, Vydavateľstvá Aleš Čeněk, 2009, str. 178).

19. Odvolací súd pripomína judikatúru súdneho dvora, podľa ktorej je spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy v nevýhodnejšom postavení tak z dôvodu sťaženej vyjednávacej pozície ako aj z dôvodu informovanosti (C-240/98 až C-244/98 *Océano grupo editoriale*, C. Mostaza Claro, C-76/10 *POHOTOVOSTĚ* a iné). Niet dôvod nechrániť dobromyseľnosť spotrebiteľov vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo a prehnané chrániť dodávateľa, ktorý sám zmluvu koncipoval, resp. postupníka jeho pohľadávky a odsúval uplatnenie práva na súde.

20. Predmetná vec sa týka práva Európskej únie (Smernica Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách; ďalej „Smernica“). Treba však povedať, že ak sa neberie do úvahy výber programu a podpis, tak spotrebiteľ takmer žiadnym spôsobom neparticipuje na koncipovaní zmluvy. Faktická nerovnosť medzi dodávateľom a spotrebiteľom pri vzájomnej kontraktácii je zjavná a viaceró

rozhodnutí Súdneho dvora na to poukazuje (napr. rozsudok C-168/05 Monstanza Claro, bod 25, 26, 27). Postavenie spotrebiteľa nie je prípustné zhoršiť oproti právnej úprave v Občianskom zákonníku vrátane zmluvy o úvere. Odvolací súd nespochybňuje, že je absolútnym obchodom. V rámci kolízie dvoch noriem na ten istý inštitút sa však použije občianskoprávna úprava. Treba pripomenúť, že ide o formulárovú zmluvu, ktorej predformulované zmluvné podmienky spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť.

21. Postúpenie pohľadávky je všeobecný inštitút záväzkového práva, týkajúci sa zmeny v osobe účastníka záväzkovo právneho vzťahu na strane veriteľa a je upravený v Občianskom zákonníku v § 524 a nasl. Pohľadávku možno postúpiť písomnou zmluvou, na základe ktorej namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu) nastúpi do trvajúceho záväzku nový veriteľ (postupník). Na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky sa nevyžaduje súhlas dlžníka, keďže zmena v osobe veriteľa sa netýka jeho oprávnenia povinností vyplývajúcich pre neho zo záväzku. Na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky sa nevyžaduje ani to, aby dlžník o nej vedel. Ust. § 525 Občianskeho zákonníka obsahuje výnimky zo všeobecne platnej zásady, že predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky môže byť akákoľvek pohľadávka. Má za cieľ zabrániť tomu, aby sa postúpením pohľadávky v určitých prípadoch nezhoršilo postavenie dlžníka, alebo postavenie veriteľa. V prípade, ak sa splnenie dlhu stane predmetom súdneho konania, osoba, ohľadom ktorej postupca oznámil dlžníkovi postúpenie pohľadávky, je aktívne vecne legitimovaná na vymáhanie pohľadávky len v prípade, ak zmluva o postúpení pohľadávky existuje a na jej základe skutočne došlo k postúpeniu pohľadávky na postupníka, teda, že sa stal skutočne majiteľom postupovanej pohľadávky. Ten je súčasne povinný predložiť relevantné dôkazy preukazujúce nadobudnutie pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávky.

22. Vo veci rozsudkom č.k. 1C/58/2012-153 zo dňa 09.05.2013 súd prvej inštancie žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovaná pohľadávka je premlčaná a vznesené námietky premlčania v zmysle Občianskeho zákonníka sú dôvodné. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca včas odvolanie. Odvolací súd rozhodol rozsudkom č.k. 5Co/122/2013-194 zo dňa 10.04.2014 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

23. Proti rozsudku Krajského súdu v Prešove v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie podal generálny prokurátor SR mimoriadne dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že konajúce súdy mali na uplatnené nároky žalobcu vrátane premlčacej doby aplikovať právny poriadok Českej republiky, konkrétne ustanovenie § 262 ods. 4 a § 397 Obchodného zákonníka Českej republiky. Najvyšší súd SR uznesením sp.zn. 2 MCdo/16/2014 zo dňa 27. 08. 2015 o podanom mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora SR rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5Co/122/2013-194 zo dňa 10. 04. 2014 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 1C/58/2012-153 zo dňa 09. 05. 2013 zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na právny vzťah medzi stranami sporu vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy o úvere je potrebné aplikovať úpravu premlčania obsiahnutú v Obchodnom zákonníku Českej republiky, t. j. štvorročnú premlčaciu dobu v zmysle ustanovenia § 397 Obchodného zákonníka Českej republiky.

24. Uznesením č.k. 3C/287/2015-30 zo dňa 10.02.2016 súd prerušil konanie do právoplatného skončenia veci vedenej na Ústavnom súde SR na základe sťažnosti žalovaného vedenej pod sp. zn. Rvp 16378/2015. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 3.3.2016. Uznesením sp. zn. I. ÚS 109/2016-9 zo dňa 17.02.2016 Ústavný súd SR sťažnosť žalovaného ako podanú oneskorene odmietol.

25. Následne súd prvej inštancie po doplnení dokazovania o nároku žalobcu rozhodol tak, že neuplynula premlčacia lehota 4 roky a návrhu žalobcu vyhovel.

26. Žalovaný proti tomuto rozsudku podal odvolanie a to proti výroku rozsudku vo vyhovujúcej časti. Odvolací súd uznesením sp.zn. 21Co/154/2017 zo dňa 27.11.2018 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil okrem výroku o zamietnutí nároku. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie preskúmať zmluvu medzi predchodcom žalobcu a žalovaným v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. OZ účinného v čase uzavretia zmluvy, teda 22.11.2007. Zároveň sa mal zaoberať vecnou legitimitáciou žalobcu s tým, že je potrebné jeho aktívnu legitimitáciu riadne odôvodniť, pričom aj platnosť pohľadávky je potrebné posudzovať v súlade s ustanoveniami právneho poriadku platného v čase uzavretia zmluvy dňa 22.11.2007 v ČR. Teda súd prvej inštancie sa mal zaoberať najmä tým, či zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré nespôsobujú výrazný nepomer v právach a povinnostiach dodávateľa a spotrebiteľa, čo je základným znakom neprijateľnosti zmluvnej podmienky podľa § 53 OZ. Odvolací súd zároveň uviedol,

že nevykonaním dôkazu navrhnutého žalovaným, ktorým sa domáhal preverenia, či pri uzatvorení zmluvy došlo k riadnemu posúdeniu bonity klienta bolo žalovanému odňaté právo na spravodlivý súdny proces.

27. Žalobca sa k otázke aktívnej legitímácie vyjadril tak, že sa považuje za aktívne vecne legitimovaného v tomto konaní. Splatnosť dlhu nastala 11.08.2008, ako to vyplýva z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 10.12.2009, adresovanej žalovanému, ktorým už bola postúpená zosplatnená pohľadávka, ako sa to konštatuje vo výzve adresovanej žalovanému, avšak dôkazom o doručení tejto výzvy žalovanému nedisponuje. Možnosť postúpenia a súhlas klienta s takouto možnosťou spravidla je obsiahnutý vo všeobecných obchodných podmienkach, a preto považuje toto postúpenie za platné. Žalovaný namietal, že žalobca nepreukázal, aby došlo k platnému zosplatneniu úveru a to vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal, že výzva bola spôsobilá dostať sa do dispozičnej sféry žalovaného. Zmluvou o postúpení pohľadávky možno previesť len jednotlivé pohľadávky, predmetom postúpenia nemôže byť celý záväzkový vzťah. Tým, že nedošlo k platnému odstúpeniu od zmluvy, resp. k vyhláseniu predčasnej splatnosti, banka nemala právo predmetný úver vcelosti postúpiť. Voľba práva dohodnutá medzi stranami je obsiahnutá v článku 29 Všeobecných obchodných podmienok, ale vzhľadom k tomu, že dohoda o použití rozhodného práva bola dojednaná vo všeobecných obchodných podmienkach a nie v samotnej zmluve, nejde podľa žalovaného o individuálne dojednanú podmienku vzhľadom k jej významu. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17Co/61/2017 zo dňa 23.01.2018. Krajský súd v Prešove uzatvoril, že s ohľadom na článok 5 ods.3 Rímskeho dohovoru je na vec nutné aplikovať právny poriadok Slovenskej republiky.

28. Súd prvej inštancie vzhľadom na vyššie uvedené s poukazom na sídlo žalobcu, ktoré je v Českej republike a bydlisko žalovaného, ktoré je na území Slovenskej republiky opätovne riešil otázku aplikácie právneho poriadku, ktorý má byť použitý na posúdenie nároku žalobcu uplatneného žalobou a konštatoval, že dojednanie o rozhodnom práve zakotvené vo všeobecných podmienkach nemožno považovať za platné, ak táto podmienka nebola dojednaná individuálne v konkrétnej úverovej zmluve, čo má za následok, že na vec je potrebné aplikovať právny poriadok Slovenskej republiky s ohľadom na článok 5 ods.3 Rímskeho dohovoru, v zmysle ktorého pri absencii voľby rozhodného práva sa zmluva spravuje právnym poriadkom štátu obvyklého pobytu spotrebiteľa, t.j. žalovaného. V tejto súvislosti odvolací súd znova poukazuje na Nález Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. I. ÚS 3512/11 zo dňa 11.11.2013, z ktorého citoval v bode 14. odôvodnenia a poukazuje na záver, ktoré v danom bode, i v bode predchádzajúcom uviedol.

29. K odvolacej námietke žalobcu, že v danom prípade ide o nesprávne právne posúdenie rozhodného práva v prípade absencie voľby zo strany súdu prvej inštancie, že na vec bolo potrebné aplikovať právny poriadok Slovenskej republiky a to s poukazom na článok 5 ods.3 Rímskeho dohovoru, pretože sa súd prvej inštancie nevyporiadal so skutočnosťou, že tento bol aplikovateľný len na zmluvy, ktoré boli uzavreté za okolností uvedených v ods.2 odvolací súd uvádza, že plne súhlasí s výkladom súdu prvej inštancie v súlade s rozhodovacou praxou Krajského súdu v Prešove a aplikáciou článku 5 ods.3 pri absencii voľby rozhodného práva na určité spotrebiteľské zmluvy, ktorou je aj daná zmluva na základe ktorej vyžaduje žalobca plnenie. V tejto súvislosti odvolací súd ešte uvádza, že dovolací súd pri určení rozhodného práva aplikoval kapitolu v prejednávanej veci II. článku 3 bod 1. Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008. Tento právny predpis sa na daný právny vzťah nevzťahuje, ani sa vzťahovať nemôže, pretože strany sporu uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere dňa 22.11.2007 a nariadenie sa vzťahuje na zmluvy po 17.12.2009. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci posúdenia rozhodného práva sa zaoberal výkladom ust. § 262 ods.4 zákona č. 513/1991 Sb., pričom konštatoval, že premlčacia lehota v danom prípade je 4-ročná. Podľa názoru odvolacieho súdu iné právne závery z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyplývajú, teda odvolací súd aj súd prvej inštancie bol viazaný iba právnym názorom dovolacieho súdu, že premlčacia lehota v danom prípade je 4-ročná. Súd prvej inštancie teda nezasiahol hrubým spôsobom do práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie.

30. Súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 52 ods.1, 2 a 3, § 53 ods.1 a 3 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, ust. § 1 ods.1 a § 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zároveň správne aplikoval i ust. § 92 ods.7 zákona č. 483/2001 Z.z. (k 01.01.2009 prečíslovaného na ods.8) i ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Postúpenie pohľadávky nebolo riadne preukázané, preto mal správne súd prvej inštancie za to, že k postúpeniu vôbec nedošlo, čo zakladá neplatnosť tohto postúpenia. Správne poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky z 28.03.2018 sp.zn. 7Cdo/26/2017. Žalobca síce disponoval výzvou s oznámením o zosplatnení úveru, počas celého konania však nepreukázal, že táto výzva bola žalovanému doručená, resp., že sa dostala do jeho dispozičnej sféry, nakoľko postúpenie na žalobcu je v zmysle uvedeného neplatným právnym úkonom, pohľadávka na žalobcu vôbec neprešla a teda ten v konaní nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou.

31. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie vôbec neskúmal skutočnosť, že žalobca v dobrej viere nadobudol pohľadávky dňa 25.08.2009, t.j. takmer 10 rokov pred rozhodnutím súdu, aj v hypotetickom prípade neplatnosti postúpenia by tak žalobca nadobudol tieto pohľadávky ich vydržaním, odvolací súd uvádza, že základnou podmienkou pre vydržanie je dobromyseľnosť vo vzťahu k všetkým okolnostiam. V tejto súvislosti sa odvolací súd prikláňa k právnemu názoru vyjadrenému vo vyjadrení žalovaného k odvolaniu, že by išlo o neospravedliteľný právny omyl, ktorý k vydržaniu viesť nemôže. Zároveň sa odvolací súd prikláňa i k názoru žalovaného, že uvedená argumentácia je s poukazom na ust. § 366 C.s.p. irelevantná, keďže ju žalobca prvýkrát uplatňuje až v odvolacom konaní a táto sa netýka žiadnej výnimky uvedenej v ust. § 366 písm.a/ až d/ C.s.p.

32. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že možno súhlasiť so žalovaným, tak ako to uviedol vo vyjadrení k odvolaniu, že žalobca v konaní preukazoval, že bonitu klienta zisťoval na základe žiadosti o poskytnutí úverového produktu o úveru Českej spořitelny, Z dokumentu vyplývalo, že žalovaný bol toho času slobodný, nemal vyživovacie povinnosti, forma ubytovania - nájem bytu ve vlastníctví jiné osoby, mesačný príjem vo výške 10.338,- Kč. Pričom jeho výdavky boli v dokumente spolu 0,-Kč. Žalobca síce zhromaždil o žalovanom isté množstvo informácií, tieto však dostatočne nevyhodnotil. Žalobca si na základe získaných informácií nemohol vytvoriť dostatočný obraz o platobnej schopnosti žalovaného, nakoľko vôbec nepoznal jeho výšku jeho výdavkov. Zákon účinný v čase uzatvorenia zmluvy síce vyslovene neustanovoval, že dodávateľ je povinný skúmať aj výdavky žiadateľa o úver, avšak z dikcie: „posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ logicky vyplýva, že s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nie je možné bez porovnania mesačných príjmov a výdavkov žiadateľa. Len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, a navyše neúplné, nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty, nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného, potrebnej pre posúdenie schopnosti žalovaného splácať dlh zo zmluvy.

33. Možno teda súhlasiť so záverom, že poskytovať peniaze za odplatu osobám v tiesni, ktoré zjavne nedokážu úver splatiť za účelom dosiahnutia zisku je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a je konaním v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný skutočne nepracoval ani na trvalý pracovný pomer, ale mal so zamestnávateľom uzavretú len dohodu o pracovnej činnosti, ktorej vypovedanie je na rozdiel od pracovnej zmluvy omnoho jednoduchšie. V tejto súvislosti poukazuje i odvolací súd na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 33Cdo/2178/2018 zo dňa 25.07.2018 v spojení s Nálezom Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. III. ÚS 4129/18 zo dňa 26.02.2019. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že „neprovězi-li věřitel dlužníka dostatočně, nebo poskytne-li dlužníkovi úver i pře sva negativní zistení, je uverova zmlouva podľa Nejvyššího soudu neplatná“. Pre úplnosť, aby sa odvolací súd vypořiadal aj s vyjadrením žalovaného k odvolaniu a k jeho námietkam v priebehu konania, odvolací súd dodáva, že neplatnú zmluvu nemožno platne postúpiť.

34. Súd prvej inštancie správne rozhodol i o trovách konania, preto odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods.1,2 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

35. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého žalovaný ako sporová strana, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, má nárok na náhradu trov tohto štádia konania proti žalobcovi, ktorý ani v odvolacom konaní úspech nemal. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 C.s.p. súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.